

зоумѣта просвѣти и отъ тьмънзихъ и лъстивзихъ и смраднзихъ и богомерьскихъ жертвъ отврати и изведе га отъ тмзи на свѣтъ, отъ льсти и кривдзи на истиноу, и смраднати брашна и нечистата отверже, ꙗ тревнша ихъ расъипа, оутверди га свѣтзими книгами въ правобѣрноу вѣроу крѣстиянскуюю, приведеъ свѣтаго Иосифа архіепископа, и нзихъ оучител и наказателѣ, и сзда церкви и монастыря, и постави епископзи, попзи, игумензи, да оучать и правятъ люди него на Божии поуть . . . .

. . . и потомъ сподоки и Божъ, да примѣ ангелский образъ, отъ льстиваго сего житиѣ въ възшнии иерусалимъ къ Христу представисѣ. И иеще ему живу сущю в чернечествѣ, и к него мѣсто соущю Володимеру, сину его перкому, възсѣтъ благословенъ Божіе и Михаилово на Симеонѣ, и приѣ столъ, сзгнавъ брата, и възста на нь гдзикъ Оугорьскни, и полониша ему, во тѣ годъ и мѣ сущю въ сѣчи тои. Въпрашахъ же и рече великни архимандритъ: кимъ саномъ почтенъ тзи еше отъ князѣ? Онъ же рече ми: Яхъ, отче, сана нѣсмь имѣлъ никоего же, ни есмь жилъ, идѣже князь живаше, но внѣ, в людехъ; јако нзи разгнаша Оугри, побѣже насъ единымъ поутемъ, и погнаша нзи Оугри, и нача ми конь славети и оставати, и проч.

СТАРИТЕ БЪЛГАРСКИ ПРИКАЗНИЦИ.

Въ библиотеката на «Московское Общество Истори и Древностей Россійскихъ», подъ № 189, са намира сборникъ отъ XV вѣкъ, който е сжставенъ първоначално въ Бѣлгария, ако слѣдъ време руските пре-